

A békemenetet április 3-án folytatjuk

2022 március 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Leltár készül, az elmúlt tizenkét év leltára, csupa értelmes, életre termett intézkedés

Jó nézni a légi felvételeket a békemenetr?l. De tudjuk, „ki gépen száll fölébe…”. Magam vegyülni szeretek, nem érdekb?l látszani. Beszélgetni, ismerkedni a sétálókkal. Máskor is így volt. Beszélgetések, nevetések, jóérzés. Sok mindenr?l szóltak a híradások, a riportok. Megkérdezték a népeket. De amit nem mondanak el kamerának, és ami a békemenetek eddigi kiadásaiban nem volt tapasztalható, az egy új, félelmetes érzés.

A félelem.

Két ?szinte szó után sokan megnyílnak. Persze mosolygunk, nevetünk, ölelkezünk, de ez most a legtöbb esetben álca. Lélekimmunitás. Mindennél többen voltak eddig. Testközelben. Eddig is rengetegen a tévék el?tt. Otthon. Ebéd után. Most nem lehet, most ott kell lenni, most új érzés fészkelte be magát a lelkekbe.

A félelem.

És mesélnek. Akik a keleti határ mellett élnek, félnek, ne történjen meg velük is, ami a menekültekkel. De ?k legalább szembesülnek a tragédiákkal, az anyák-gyermekek kilátástalanságba tántorgó menetével. Akik az ország másik felén vannak, még jobban félnek, mert ?k saját szemükkel nem látják ezt, és tudjuk, attól félünk igazán, amit nem látunk. Féltik a nyugalmukat, az elmúlt tíz év alatt felépített, betonnak hitt álmaikat. Félnek, hogy visszajön a rém, a járvány. Szinte mindenkinek van valaki a családjában, akit gyászol. Minden beszélgetésben el?kerül egy-egy szeretett rokon emléke. A híd közepén egy anya a járványban eltemetett fiáról beszél. Van még két fia. Minden napját átjárja azóta egy érzés.

A félelem.

Sokan jöttek, mert a félelem hozza igazán össze az embereket. Keresni kezdik egymást barátok, rokonok, ismer?sök. Még véget sem ért, még itt sem hagyott bennünket egy napi iszonyat, most jön a másik. A háború. Ez a szó kibújik a történelemtankönyvekb?l, és újra értelmet nyer. Vuhanban el?ször azt mondták, piaci baleset valami denevérrel. Világjárvány lett bel?le. Most azt mondják, védett atomer?m?vek, tárgyalások, csak bosszú, csak jogos-jogtalan követelés. És fogalmunk sincs, mi lehet, mi lesz bel?le. De azt látják, látjuk, mit okoz. „De aki egy vad hajnalban arra ébred / Hogy minden összeomlott / És elindul, mint kísértet / Kis holmiját elhagyja / S jóformán meztelen…” Nincs joga. Senkinek nincs joga a tizenéves békénket elvenni. A reményt a jöv?ben, a hitet Istenben.

Egyre több és több emberrel elegyedek szóba. Van id?nk. Rengetegen vagyunk, lassú a mozgás. Leltár készül, az elmúlt tizenkét év leltára. Csupa nemes leltári tárgy, csupa értelmes, életre termett intézkedés. Majd a járvány alatt a viszonylagos biztonság, hiszen látta, kinek szeme volt, micsoda emberfeletti munkát kívánt a kezelése. Agysebészi biztonsággal dolgozó vezet?k. A legvadabb id?szakban a világot járó, naponta több országot megkeres? külügyminiszter. Képtelen helyzetbe került, de képes megoldásokat kiötl? pénzügyminiszter. És amikor már végre újra meglátjuk az arcokat, lekerülnek a maszkok, újra kezd?dik.

A félelem.

Egymás közelségét akarjuk ilyenkor érezni. Több százezer ember csak testközelben tudja biztosítani egymást, ne félj, itt vagyok. És ugyanezt várja el a másiktól is. Nevess, hogy lássam, bírod. Szeress, hogy lássam, hiszel a jöv?ben. Ölelj, hogy érezzem, melegíteni tud még a tested, és érezzem, nem h?lt még ki az enyém sem.

Nem volt elég vonat. Nem volt elég autóbusz, még jöttek volna. Mocskos szájú baloldali vezet?k, a Parlamentben egy n? eltorzult arccal formázza a „mocskos gyilkos” szavakra az ajkait. Magukból kivetk?zött gyilkos cinizmussal okoskodó senkik magyarázzák: „Busszal hozták ?ket.” Hogy hozták volna, jöttek volna autóval, gyalog, stoppal? Járták a buszok az országot, és akit találtak, azt bekardlapozták az ülésekre, hogy kényszerrel menetre vigyék ?ket?! Majd a buszkérdés után azok, akik hegeszt?vel zárták le a „Nyugatra, az unióba” nyíló ajtókat, azon ?rjöngtek, hogy használjuk a kelet felé nyitva állókat? Micsoda idiotizmus ez?!

Félünk. Egy világhatalom világossá tette: aki fegyverrel beszáll ebbe a háborúba, ellenségnek tekintend?. A parlamentben ordító n?, az önjelölt messiás azt követeli, adjunk enni a halálnak. Lakassuk jól.

Akik hatalmon vannak, azt mondják, lássuk el élelemmel, szeretettel azt, aki hozzánk menekül a miénkkel rokon félelem el?l, és tanulva a magyar történelemnek csak a múlt századi eseteib?l, minél messzebb t?le, minél messzebb akkor is, ha távolságban közel van. Mert megint hasonló értelmetlenséggel állunk szemben, mint a vuhani piac. Orosz, jogaikban megtiport nemzetiség felszabadításáért indul elvben az egész. Az talán már meg is lenne. Két újabb köztársaság, aztán jöhetnek a nemzetközi jogászok és a vita. De nem. Mindenhol fellángoló

harcok, huszonéves katonák mindkét részr?l, akik az ölést nem tanulták meg, nem volt rá alkalmuk. Egy dolog ugrasztja már ?ket egymásnak.

A félelem.

Amit a békemenetben is érzek. A kijevi lakótelep esténként remegve lefekvéshez készül?d? családjában ugyanaz a félelem, mint itt, az emberekben. Most rend van. Most ugyanazok, akik a járványt kezelték, a helyükön. Van több ezer lélegeztet?gép, de inkább az legyen, mint ugyanennyi aknavet?. Eljöttek hát sokan, sok helyr?l, sokféle érzéssel, hogy igazolni lássák, a félelmük csillapítható. Hogy akik építik ezt az országot, tanultak háborús el?djeik hibáiból. Hogy valóban a nyugalom, a gyógyítás, a semlegesség a legfontosabb. Amíg lehet.

Ennek a bizonyossága, a bizonyosság megtapasztalása hozta ide ezt a rengeteg embert, és hozott még volna kétszer ennyit, ha lehet hogyan. És talán nyugodtabb szívvel mentek haza, hisz ismét kiderült, a másik oldalon, a M?egyetem rakparton ricsajozó háborús uszítók nem képviselnek jelent?s er?t. Látszólag. Csakhogy amíg Takácsék Borsodból magukban jöttek – az amott lev?k többsége mögött pénzügyi, politikai hatalmak árnyai állnak, akik eszközként használják az arra alkalmas embert. Golyónak vagy golyófogónak. ?k viszont er?sek. Ki fog derülni, mennyire. Jelent?s európai, egykor világhatalmakat foglaltak már el az ideológiájukkal, a gazdasági terrorizmussal. Érdemes belenézni egy-egy olasz, francia, német, osztrák tévé m?sorába. Pár év kellett csak ahhoz, hogy ezek a fert?z? ideológiák, csakúgy, mint a Covid, elterjedjenek. Hogy például a képerny?kön teljes nemi z?rzavarban verg?d? embereket lássunk. Nagyon helyesen falat építünk az embertelen ideológiák elé. Nem akarjuk, hogy beépüljenek a mindennapjainkba. Kis országtól ez nagy akarat. De volt már olyan, akinek sikerült.

Nincs képünk a jöv?r?l. Sem a világjárványok, sem a háborúk, sem a még ismeretlen, feltámadni látszó veszélyekre nem tudunk kész megoldásokat. Az adott pillanatban az adott jó döntés egyedül, ami számít. Vagyis minden kiszámíthatatlan.

Ilyen helyzetben, ha hívják az embereket, jönnek, mert együtt, sokan akarnak lenni. A félelem tömegben csillapítható, magányban halálos.

Ne menjen senki lélekben haza.

Maradjunk együtt. Most és április 3-án!

Családunk és barátaink, szerelmeink érdekében.

Kötelez?.

Pozsgai Zsolt

A szerz? író, rendez?

Borítókép: Békemenet (Fotó: Kurucz Árpád)

www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló